

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **Mgr. E. D.**, zastoupena Mgr. Ing. Martinem Kopeckým, advokátem se sídlem Plynářská 671, Kolín, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 3. 2017, č. j. X, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2019, č. j. 2 Ad 19/2017 - 29,

t a k t o :

- I.** Výrok II. a III. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2019, č. j. 2 Ad 19/2017 – 29, **se ruší** a věc **se vrací** v tomto rozsahu tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II.** Ve zbytku **se** kasační stížnost **zamítá**.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobkyně, advokátovi Mgr. Ing. Martinu Kopeckému, **se přiznává** odměna za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti v částce **8.228 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předcházející řízení

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 7. 12. 2016, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byla zamítnuta žádost žalobkyně o starobní důchod pro nesplnění podmínek § 31 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále též „zákon o důchodovém pojištění“), neboť nezískala dobu pojištění 33 let stanovenou v § 29 odst. 1 písm. i) téhož zákona.

[2] Rozhodnutím ze dne 16. 3. 2017, č. j. 545 904 3799/315-RSO (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaná zamítla námítky žalobkyně a potvrdila prvostupňové rozhodnutí.

[3] Žalobkyně brojila proti napadenému rozhodnutí žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), neboť nesouhlasila se závěrem žalované, že nedosáhla potřebné doby pojištění, jelikož vedla soukromoprávní spory o tom, zda s ní byl platně ukončen její služební poměr k Církvi československé husitské (dále jen „církev“). Rozsudkem ze dne 26. 4. 2019, č. j. 2 Ad 19/2017 – 29 (dále jen „napadený rozsudek“), městský soud zamítl návrh žalobkyně na ustanovení zástupce z řad advokátů (výrok I.), jakož i její žalobu (výrok II.) a rozhodl o nákladech řízení (výrok III.). Měl za to, že ustanovení advokáta pro řízení o žalobě není nezbytně třeba k ochraně práv žalobkyně a podanou žalobu shledal nedůvodnou. Vycházel z obsahu rozhodnutí civilních soudů a Ústavního soudu, podle kterých byl služební poměr stěžovatelky ukončen v roce 1993. Těmi byly překonány žalobkyní odkazované rozsudky, dle nichž bylo ukončení služebního poměru neplatné.

II. Obsah kasační stížnosti a další podání účastníků řízení

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla v záhlaví označený rozsudek městského soudu kasační stížností. Podle stěžovatelky soud nevzal v úvahu, že v roce 1999 vydal Obvodní soud pro Prahu 6 rozsudek ze dne 26. 2. 1999, č. j. 14 C 154/95 – 92, jímž nerozhodl výrokem o neplatnosti rozvázání služebního poměru stěžovatelky, aby nezasáhl do vnitřní autonomie církve, ale toto zjištění se mohlo objevit v odůvodnění uvedeného rozsudku. Tato skutečnost vyvolala a vyvolává nová soudní řízení, jímž musí stěžovatelka čelit, což se odrazilo na jejím zdravotním stavu. Její zdravotní stav jí neumožňuje žádnou psychickou zátěž, proto je zastoupení nezbytně třeba k ochraně práv v případném dalším řízení v této věci.

[5] Stěžovatelka dále odkazuje na závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2004, sp. zn. 20 Cdo 1487/2003, dle nichž zákaz odepření spravedlnosti převáží nad principem vnitřní autonomie církve. Popsala dále, jakým způsobem s ní byl v roce 1993 prostřednictvím dopisu biskupa plzeňské diecézní rady ukončen služební poměr.

[6] Dále stěžovatelka uvedla, že od roku 1994 do roku 2011 probíhalo nepřetržité soudní řízení o určení jejího právního stavu, a rozebírá, jaké negativní důsledky pro ni mělo rozhodnutí Ústavního soudu, dle kterého nemohou obecné soudy zasahovat do autonomie církve a nejsou oprávněny určit trvání služebního poměru či vyslovit neplatnost jeho rozvázání. Městský soud se nezabýval tím, zda rozhodnutí o propuštění stěžovatelky ze služeb církve bylo někdy ústřední radou vydáno a v písemné formě doručeno, ale vycházel z rozhodnutí soudů v jiné věci – o náhradě ušlé mzdy. Nesouhlasí s tím, že soudy nepřezkoumávají, jakým aktem došlo k ukončení služebního poměru, neboť z toho plyne, že její zaměstnavatel (církev) mohl soudu předložit cokoliv. Stěžovatelka dále poukazuje na postup církve a průběh soudních řízení před obecnými soudy a na skutečnost, že k vydání zásadních rozhodnutí, na která odkazuje městský soud, došlo až po letech vedení sporů a poté, co soudy opakovaně vyslovily, že služební poměr byl ukončen neplatně. To má vliv i na napadený rozsudek, který vyšel z úplně jiného právního názoru. Proto stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

[7] Zástupce stěžovatelky, kterého ustanovil v řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 22. 7. 2019, č. j. 4 Ads 222/2019 - 35, doplnil kasační stížnost podáním ze dne 21. 8. 2019. V něm jménem stěžovatelky brojí primárně proti postupu městského soudu, který rozhodl o návrhu stěžovatelky na ustanovení zástupce z řad advokátů teprve spolu s rozhodnutím o věci samé. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2007, č. j. 4 Azs 454/2005 – 73, a dovozuje z něj, že vadu mající vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, představuje již pouhá skutečnost, že městský soud rozhodl o návrhu na ustanovení zástupce teprve v okamžiku vydání rozhodnutí ve věci.

[8] Nadto však stěžovatelka nepovažuje za dostatečně odůvodněný závěr, dle kterého jí nebylo třeba k ochraně práv ustanovit zástupce, neboť její žaloba byla zpracována argumentačně kvalitně. Městský soud tomu nevěnoval dostatečnou pozornost a jeho rozhodnutí je v tomto rozsahu překvapivé, neboť ze spisu vyplývá, že stěžovatelka musela být vyzvána k opravě vad podání. Zcela zjevně byla naplněna první podmínka pro ustanovení zástupce (naplnění předpokladů pro osvobození od soudních poplatků), neboť stěžovatelka je osvobozena od placení soudních poplatků ze zákona a Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci vzhledem k majetkovým poměrům stěžovatelky jí zástupce z řad advokátů ustanovil.

[9] Stěžovatelka z judikatury Nejvyššího správního soudu dovozuje, že při posuzování otázky, zda je k ochraně práv navrhovatele nezbytně třeba ustanovit zástupce z řad advokátů, musí soud postupovat komplexně a zkoumat, zda je navrhovatel schopen se sám účinně hájit. Za tímto účelem musí posoudit osobní poměry účastníka jako vzdělání, zkušenosti, profesi, zdravotní stav; formální a obsahovou úroveň žaloby; složitost; důležitost sporu pro navrhovatele; povahu druhé strany a její zastoupení (přičemž na straně žalované stojí zpravidla specializovaný orgán s nesrovnatelně vyšší mírou odbornosti a zkušenosti). Z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu stěžovatelka taktéž dovozuje, že institut ustanovení zástupce je nejčastěji využíván ve věcech, v nichž vystupují ohrožené skupiny obyvatelstva, konkrétně ve věcech důchodového pojištění a sociálního zabezpečení (rozsudky ze dne 16.11.2011, č. j. 6 Ads 130/2011 – 30, a ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 As 23/2013 – 9), jak je tomu i v jejím případě. Rovněž není možné přehlédnout zcela zásadní důležitost sporu pro stěžovatelku, když bez přiznání starobního důchodu nemá téměř žádné finanční prostředky pro život. Městský soud nijak blíže nerozvedl, jak dospěl k závěru, že žaloba stěžovatelky byla zpracována argumentačně kvalitně. Není zřejmé, zda se soud zabýval tím, zda stěžovatelka uplatnila všechny důvody, které uplatnit mohla, a nepominula nějaké jen pro nedostatek právního vzdělání. Dále měl vzít v úvahu věk stěžovatelky a skutečnost, že nemá právnické vzdělání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Azs 27/2004 – 41).

[10] Městský soud porušil též § 56 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) [pozn. Nejvyššího správního soudu: v doplnění kasační stížnosti je zjevně chybně uveden správní řád namísto s. ř. s.], neboť o návrhu na ustanovení zástupce rozhodl až po více než dvou letech od podání žaloby. Kromě toho je stěžovatelka přesvědčena, že v daném případě jsou dány důvody pro přednostní projednání věci, neboť je rozhodováno o přiznání starobního důchodu a stěžovatelka se nachází v tíživé životní situaci.

[11] Stěžovatelka považuje obě rozhodnutí žalované i napadený rozsudek za vnitřně rozporné, neboť uvádí, že v rozsudku z roku 1999 Obvodní soud pro Prahu 6 dospěl k závěru, že ukončení služebního poměru stěžovatelky je neplatné, na druhou stranu jsou pak rozhodnutí opřena o rozhodnutí obecných soudů, z nichž má vyplývat, že služební poměr žalobkyně zanikl dne 18. 9. 1993. K tomu však městský soud dospěl poté, co odkázal na judikaturu Ústavního soudu, dle které posouzení této otázky není v pravomoci civilních soudů. Stejnou logikou tak mohla žalovaná a městský soud svá rozhodnutí opřít o rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 z roku 1999. Jestliže městský soud uvedl, že ve výroku tohoto rozhodnutí nebylo vysloveno, že služební poměr stěžovatelky trvá, pak ve výroci rozhodnutí, o které se městský soud opírá, není vysloveno, že služební poměr stěžovatelky zanikl dne 18. 9. 1993. Žalovaná navíc napadené rozhodnutí opřela také o vyjádření advokátní kanceláře, která v zastoupení církve sdělila, že služební poměr stěžovatelky skončil dne 18. 9. 1993. To pak žalované stačilo k učinění závěru o skončení služebního poměru, byť předmětný spor stěžovatelky a církve se táhne několik

desetiletí. Přitom ve většině případů civilní soudy konstatovaly, že ukončení služebního poměru bylo neplatné.

[12] Žalovaná ve svém vyjádření převážně rekapitulovala průběh řízení, argumentaci stěžovatelky a městského soudu. Zdůraznila, že podle zápisu ze 123. plenárního zasedání Ústřední rada církve schválila ukončení služby stěžovatelky a dle zápisu ze 159. zasedání Ústřední rady byl požadavek na slyšení (stanovený církevním řádem) splněn tím, že Diecézní rada v Plzni vyzvala stěžovatelku, aby se dostavila k jednání, což stěžovatelka odmítla. Žalovaná má za to, že nepochybila, když vycházela ze soudních rozhodnutí, a navrhuje tedy, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[13] Žalovaná zaslala Nejvyššímu správnímu soudu též vyjádření k doplnění kasační stížnosti, avšak v tomto podání (ze dne 2. 9. 2019) toliko rekapitulovala, resp. převážně opsala části odůvodnění napadeného rozsudku, aniž by jakkoliv reagovala na doplnění kasační stížnosti. S ohledem na to je již Nejvyšší správní soud nezasílal stěžovatelce k případné replice.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost je důvodná v části, v níž míří proti rozhodnutí o žalobě (výrok II. a na něm závislý výrok III. napadeného rozsudku).

[16] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil, zda městský soud pochybil, když stěžovatelce neustanovil k ochraně jejích práv zástupce z řad advokátů (výrokem I. napadeného rozsudku, proti němuž kasační stížnost rovněž směřuje), a ztotožňuje se s odůvodněním napadeného rozsudku, že ustanovení advokáta pro řízení o žalobě nebylo nezbytně třeba k ochraně práv stěžovatelky (§ 35 odst. 10 s. ř. s.), neboť stěžovatelka byla schopná sama dostatečně formulovat žalobní námitky, kterými brojila proti napadenému rozhodnutí. Tento závěr ani nyní stěžovatelka nijak konkrétně nezpochybňuje a spíše k aktuální situaci konstatuje, že jí zdravotní stav neumožňuje psychickou zátěž, proto potřebuje k ochraně svých práv advokáta. To je však poté, co sama náležitě odůvodnila jak žalobu, tak kasační stížnost, zcela irelevantní. Pokud vedení řízení samo o sobě stěžovatelku psychicky zatěžuje, není jí dostatečnou ochranou ani ustanovení advokáta. Nutno zdůraznit, že institut ustanovení zástupce dle § 35 odst. 10 s. ř. s. nemá primárně sloužit k úlevě od psychické zátěže účastníka způsobené skutečností, že vede soudní spor, nýbrž k ochraně hmotných a procesních práv těch, kteří nejsou schopni svá práva dostatečně chránit sami. To však není případ stěžovatelky.

[17] Poukazuje-li stěžovatelka obecně na svůj věk a skutečnost, že nemá právnické vzdělání, ani to nesvědčí závěru, že pro řízení o žalobě je nezbytné ustanovit jí advokáta. Na výzvu soudu smysluplně reagovala, byla schopná využít procesních institutů, které plynou ze zákona, a srozumitelně a obsahově bohatě naformulovala, co vytyká postupu a rozhodnutí žalované. Jelikož na výzvu soudu žalobu včas doplnila, nesvědčí skutečnost, že nejprve podala neodůvodněnou žalobu, tomu, že je k ochraně jejích práv třeba ustanovit jí jako zástupce advokáta. Její reakce svědčí o opaku. Byť městský soud své rozhodnutí zdůvodnil velmi stručně, za daných okolností se nejednalo o nepřezkoumatelné a nedostatečné odůvodnění. Městský soud nejprve podrobně shrnul bohatou žalobní argumentaci, proto bylo zřejmé, proč dospěl k závěru,

že podání ze dne 26. 6. 2017 bylo argumentačně zpracováno kvalitně. Zdůraznil též (stejně jako nyní Nejvyšší správní soud), že stěžovatelka na výzvu reagovala a žalobu doplnila. Městský soud nebyl povinen zkoumat, zda stěžovatelka uplatnila všechny námitky, které uplatnit mohla, neboť by tím zcela popřel dispoziční zásadu plynoucí z § 75 odst. 2 s. ř. s. Soud nemůže vyhledávat žalobní důvody za účastníka řízení. Pokud by zde byly námitky, které stěžovatelka jako právní laik neuplatnila, měl je označit její právní zástupce v řízení o kasační stížnosti. Tak však neučinil a tato argumentace tak zůstala pouze v rovině spekulací.

[18] Z judikatury Nejvyššího správního soudu odkazované stěžovatelkou skutečně vyplývá, že otázku nezbytnosti ustanovení advokáta pro ochranu práv účastníka řízení je třeba zkoumat komplexně a zohledňovat zde různá kritéria. Nicméně tyto judikatorní závěry nelze vykládat tak, že soud musí vždy výslovně zkoumat všechna uvedená kritéria (vzdělání, zkušenosti, profesi, zdravotní stav, formální a obsahovou úroveň žaloby, složitost věci, důležitost sporu pro navrhovatele, povahu druhé strany a její zastoupení). Tato kritéria bude jistě třeba hlouběji zkoumat (a v odůvodnění rozhodnutí podrobněji rozvést) v situaci, kdy soud nedisponuje žádným konkrétním vyjádřením účastníka a neví, jak je schopen reagovat na procesní výzvy (zpravidla pokud požádá o advokáta již spolu s podáním blanketní žaloby). Městský soud však měl k dispozici podrobnou žalobní argumentaci stěžovatelky, která navíc projevila schopnost náležitě se soudem komunikovat, včas reagovat a využívat práv, jež plynou z příslušných procesních předpisů. V takovém případě již není ani skutečnost, že spor je pro stěžovatelku důležitý a že se jedná o starobní důchod, nijak rozhodná. Nejvyšší správní soud připomíná rozsudek ze dne 27. 5. 2004, č. j. 4 As 21/2004 – 64, podle něhož *„především formální a obsahová úroveň žaloby (...) je kritériem pro úvahu soudu o potřebě ochrany zájmu žalobkyně při rozhodování o jejím návrhu na ustanovení advokáta“*. Z judikatury pak výslovně nevyplývá, že ve věcech důchodového pojištění a sociálního zabezpečení je institut ustanovení zástupce více využíván. Už vůbec z ní neplyne, že tyto osoby potřebují advokáta více než účastníci v jiných věcech. Z povahy věci však půjde v těchto typech sporů o více využívaný institut, neboť se často jedná o osoby nemajetné. K otázce nutnosti, aby stěžovatelka měla pro řízení o žalobě advokáta, z toho však nelze cokoli dovozovat.

[19] Ve vztahu k řízení o žalobě nelze nijak zohledňovat, že Nejvyšší správní soud stěžovatelce ustanovil advokáta pro řízení o kasační stížnosti, neboť tak učinil proto, že stěžovatelka musí být v tomto řízení povinně zastoupena advokátem, jestliže nemá odpovídající právní vzdělání. Ustanovení zástupce z řad advokátů tudíž bylo nezbytné k ochraně práv stěžovatelky, neboť se jedná o zákonnou podmínku řízení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[20] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud nepochybil, když stěžovatelce neustanovil zástupce pro řízení o žalobě, neboť to nebylo nezbytně třeba k ochraně jejích práv. Byť byl podle § 56 odst. 2 s. ř. s. povinen rozhodnout o návrhu stěžovatelky na ustanovení advokáta přednostně, což neučinil, nemá to žádný vliv na zákonnost rozhodnutí o tomto návrhu. Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost v rozsahu, v němž mířila proti rozhodnutí o návrhu stěžovatelky na ustanovení zástupce.

[21] Nejvyšší správní soud však zrušil rozhodnutí ve věci samé pro vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí a která spočívá v tom, že městský soud o návrhu na ustanovení zástupce rozhodl až spolu s rozhodnutím o žalobě (nikoliv však proto, že o něm nerozhodl přednostně v rozporu s § 56 odst. 2 s. ř. s.). Tím totiž stěžovatelce znemožnil zvolit si zástupce pro řízení cestou plné moci a rozvinout případně žalobní argumentaci prostřednictvím kvalifikované osoby. Stěžovatelce je třeba přisvědčit, že tato skutečnost je sama o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí o žalobě, neboť o návrhu na ustanovení zástupce je soud povinen rozhodnout před vydáním rozhodnutí ve věci samé (srov. stěžovatelkou

odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2007, č. j. 4 Azs 454/2005 – 73, či ze dne 20. 5. 2010, č. j. 1 Azs 11/2010 – 88).

[22] S ohledem na uvedenou vadu řízení se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat meritem věci, neboť dospěl-li k závěru, že řízení před městským soudem bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 109 odst. 3 část věty za středníkem s. ř. s.), není možné usuzovat na důvodnost či nedůvodnost námitek ve vztahu k takovému rozhodnutí. Městský soud v dalším řízení nejdříve poskytne stěžovateli dostatečný časový prostor pro to, aby si případně sama zvolila zástupce pro řízení o žalobě, jehož prostřednictvím by činila další procesní podání, a znovu se vyjádřila i k možnosti rozhodnout ve věci bez nařízení ústního jednání. Teprve poté může městský soud o věci znovu rozhodnout. Nutno však podotknout, že soud není povinen stěžovatelku vyzývat, aby si v určité lhůtě zvolila advokáta a žalobu doplnila. Je na samotné stěžovatelce, chce-li si sama zvolit zástupce, aby tak učinila co nejdříve. Městský soud své povinnosti dostojí již tím, že stěžovatelce poskytne po právní moci tohoto rozsudku dostatečný časový prostor, tj. s vydáním rozhodnutí ve věci samé vyčká tak, aby stěžovatelka měla možnost zvolit si k zastupování advokáta a jeho prostřednictvím případně mohla učinit další podání a úkony.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto výroky II. a III. napadeného rozsudku městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), v němž, je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Městský soud rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

[24] Kasační stížnost proti výroku I. napadeného rozsudku shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnou, proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[25] Ustanovenému advokátovi Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“)], a v doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za něž mu za každý náleží odměna ve výši 3.100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 6.800 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se uvedený nárok o částku 1.428 Kč odpovídající příslušné sazbě daně podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celkem tedy byla výrokem III. tohoto rozsudku přiznána částka **8.228 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu